

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/14/2018
Identifikačné číslo spisu: 9015010015
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9015010015.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Jozefa Hargaša a z členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej a Mrg. Petra Melichera v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): L. A., trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX P., t. č. A. XXXX/XX, XXX XX W., právne zastúpeného JUDr. Bernardom Medárom, advokátom, advokátska kancelária so sídlom v Humennom, Dubová 4, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/6767/2015-77 zo dňa 13.01.2014 (správne má byť rok 2015), o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/102/2015-179 zo dňa 28. septembra 2017 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/102/2015-179 zo dňa 28. septembra 2017 zamietla.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“) postupom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu a podľa § 168 SSP neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania ako ani úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil.

2. Žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 13.01.2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“), ktorým bol podľa § 76 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850-78960/2011/990770-r zo dňa 03.08.2011.

3. Prvostupňový orgán zamietol návrh žalobcu na obnovu konania, keďže po posúdení skutočností uvedených v návrhu sa nepreukázali dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1 písm. a/ a b/

daňového poriadku.

4. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MF/6767/2015-77 zo dňa 13.01.2014 (správne má byť rok 2015) ako i rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“, príp. „daňový orgán prvého stupňa“) č. 1100305/1/466883/2014/5056 zo dňa 22.10.2014, ktorým finančné riaditeľstvo podľa § 76 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) zamietlo návrh žalobcu na povolenie obnovy daňového konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850-78960/2011/990770-r zo dňa 03.08.2011. Žalovaný napadnutým rozhodnutím v rámci odvolacieho konania postupom podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku rozhodnutie finančného riaditeľstva potvrdil.

5. Predmetom obnovy konania malo byť vyššie uvedené právoplatne skončené daňové konanie, na základe ktorého bol žalobcovi dodatočne určený rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2007 v sume 2.536,61 Eur. Tento rozdiel dane vznikol tým, že správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly DPH za predmetné zdaňovacie obdobie neuznal žalobcovi ním uplatnené právo na odpočítanie dane z faktúry vystavenej dodávateľom MARIET s.r.o., č. 26/2007 zo dňa 21.10.2007, dátum dodania 20.10.2007, vo výške 247 996,- Sk, za montážne práce vykonané vo Fínsku pre odberateľa Konecranes Heavy Lifting Oy, Components, PL 669, 05801 Hyvinkää, Fínsko. V súvislosti s deklarovанým oslobodením od dane daňové orgány oboch stupňov v pôvodnom, právoplatne skončenom daňovom konaní, konštatovali porušenie § 51 v nadväznosti na § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 30.09.2007 (ďalej len „zákon o DPH“), pretože si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane a odpočítal daň bez toho, aby došlo k vzniku daňovej povinnosti (uvedené práce nie sú predmetom dane), a bez toho, aby mal faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH (podľa citovaného ustanovenia sa faktúra vyhotovuje pri dodaní tovaru a služby v tuzemsku a montážne práce boli vykonané vo Fínsku).

6. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 13 ods. 1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná.

7. Krajský súd poukázal na to, že v skutkovo i právne obdobných veciach už Krajský súd v Bratislave vyslovil právny názor, napr. v rozsudkoch č. k. 5S 66/2015-197 zo dňa 12.04.2016, 1S 71/2015-137 zo dňa 19.05.2016 a 2S 82/15-162 zo dňa 12.07.2017.

8. Krajský súd mal za to, že predmetné montážne práce boli vykonané vo Fínsku a pri poskytnutí služieb podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona o DPH boli predmetom dane iba poskytnutie služieb za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou. Uvedené montážne práce neboli predmetom dane, a preto takéto zdaniteľné plnenie nepodliehalo DPH. V prípade vykonania prác na hnutelnom majetku vo Fínsku je v súlade s § 15 ods. 6 zákona o DPH platného v čase rozhodnom miestom dodania miesto, kde sa tieto služby fyzicky vykonávali, s výnimkou podľa § 16 ods. 7 tohto zákona. V prípade aplikácie § 16 ods. 7 zákona o DPH v znení platnom v roku 2007 musia byť služby poskytnuté na huteľnej veci a súčasne huteľná vec musí byť dodaná do členského štátu iného, než v ktorom bola služba poskytnutá. V predmetnom prípade bolo rozhodujúce posúdenie miesta dodania služby - prác na žeriavových mačkách. Uplatnenie odpočtu dane bolo možné len v prípade, ak by došlo k poskytnutiu služby uskutočnenej zdaniteľnou osobou za protihodnotu v Slovenskej republike, čo sa v danom prípade neudialo.

9. Krajský súd tvrdenie žalobcu, podľa ktorého bolo potrebné ho označiť za odberateľa v zmysle § 16 ods. 7 zákona o DPH s cieľom dosiahnuť určenie Slovenskej republiky ako miesta dodania služby nepovažoval za relevantný argument. Miestom uskutočnenia prác bolo Fínsko - v spoločnosti Konecranes Heavy Lifting Corporation. V zhode s vyjadrením žalovaného bol súd toho názoru, že potvrdenie od spoločnosti Konecranes Heavy Lifting Corporation, ktoré žalobca predložil v administratívnom konaní, nepreukazuje možnosť aplikácie citácie ust. § 16 ods. 7 zákona o DPH. Toto

potvrdenie naopak preukazuje správnosť záveru žalovaného, že v predmetnom prípade bola spoločnosť Konecranes Heavy Lifting Corporation odberateľom fakturovaných montážnych prác s miestom dodania vo Fínsku. Žeriavové mačky boli podľa predložených dôkazov predané finskou spoločnosťou jej odberateľom a pripravené do iných členských štátov, resp. do tretieho štátu, avšak táto preprava bola už súčasťou obchodných vzťahov medzi finskou spoločnosťou a jeho odberateľmi. Z uvedeného dôvodu § 16 ods. 7 citovaného zákona nemožno v predmetnom prípade aplikovať, pretože práce sa vykonali pre spoločnosť Konecranes Heavy Lifting Corporation, ktorá bola v zmysle citovaného ustanovenia zákona odberateľom. Žalobcom namietaná skutočnosť, že na základe výsledku daňovej kontroly správca dane mal za to, že išlo o práce na nehnuteľnom majetku, podľa názoru súdu nemalo vplyv na dorubenie dane, nakoľko miestom dodania služby pri vykonávaní prác na hnutelných veciach je Fínsko. Napokon, tento rozpor bol vysvetlený a medzi účastníkmi nebol sporný.

10. Krajský súd konštatoval, že predloženie potvrdenia o predaji žeriavových mačiek do iných členských štátov, resp. do tretieho štátu nebolo možné považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, rovnako nepreukazovali nepravdivosť prv vykonaných dôkazov podľa § 75 ods. 1 písm. a/ a b/ Daňového poriadku. Z tohto dôvodu znalecký posudok ako dôkaz pre uplatnenie výnimky podľa § 16 ods. 7 zákona o DPH platného v čase rozhodnom bol v tomto konaní právne irelevantný.

11. Za dôvodnú nepovažoval krajský súd ani námietku, že správca dane vymáhal DPH uvedenú na predmetných faktúrach súčasne priznanú v daňovom priznaní spoločnosťou MARIET, s.r.o. aj od tejto spoločnosti. Uvedená skutočnosť nebola právne významná pre posúdenie opodstatnenosti nariadenia obnovy právoplatne skončeného administratívneho konania. Správca dane bol povinný rešpektovať daň právoplatne vyrubenú daňovým priznaním za príslušné zdaňovacie obdobie podaným spoločnosťou MARIET s.r.o., v ktorom bola suma dane uvedená na faktúre zahrnutá. Právoplatne vyrubenú daň na základe podaného daňového priznania mohli daňové subjekty v súlade s príslušnými daňovými predpismi znížiť podaním dodatočného daňového priznania.

12. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že neboli splnené žiadne so zákonom stanovených podmienok pre obnovu právoplatne skončeného konania. Súd s ohľadom na uvedené hodnotil žalobcove námietky ako nedôvodné. Súd mal za to, že žalobca v konaní o povolení obnovy konania nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal, že k reálnemu uskutočneniu zo strany spoločnosti MARIET, s.r.o. mohlo dôjsť. Uvedené dôkazy navyše nemohli mať charakter novosti, žalobca ich mohol predložiť už počas daňového konania. Zároveň ním uvádzané skutočnosti nepreukazovali, že rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé. Ani námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo podpísané neoprávnenou osobou nepovažoval krajský súd za relevantnú. Vysvetlenie, ktoré v tejto súvislosti vo vyjadrení k žalobe podal žalovaný, korešpondovalo s administratívnym spisom žalovaného, v ktorom sa nachádzalo poverenie na zastupovanie počas neprítomnosti generálnej riaditeľky zo dňa 09.01.2015.

13. Krajský súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vypořiadal s odvolacími námietkami.

14. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca ako sťažovateľ riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 SSP a navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec vráti na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

15. Žalobca považuje vyjadrenie žalovaného k žalobe sp. zn. MF12590/2015-77 zo dňa 25.05.2015 doručeného žalobcovi dňa 13.09.2017 emailom vo veci 6S/102/2015-114 k žalobe žalobcu za účelové, nepravdivé a zavádzajúce.

16. Tvrdenie žalovaného, že žalobca nepreukázal, že k reálnemu dodaniu služby - montážnych prác došlo spoločnosťou MARIET s.r.o. je nepravdivé, ako to vyplývalo z priložených listinných dôkazov č. 1 až 4 uvedených vyššie a z návrhu žalobcu na obnovu konania v tejto veci a zo žaloby žalobcu v tejto veci.

17. Žalobca zopakoval dôvody na obnovu konania, ktoré videl v naplnení podmienky predpokladanej podľa § 71 ods. 1 písm. a) daňového poriadku, pričom za novú skutočnosť, ktorá mohla mať vplyv na výrok rozhodnutia a nemohla sa v pôvodnom konaní uplatniť bez zavinenia žalobcu, označil skutočnosť, že príslušný správca dane tú istú daň z pridanej hodnoty vo výške 76.418,- Sk z faktúry N., vymáha aj od dodávateľa žalobcu, obchodnej spoločnosti MARIET s.r.o., Snina. Ďalej žalobca uviedol, že správca dane súbežne tú istú daň vo výške 76.418,- Sk za december 2007 vymáha na základe Dodatočného platobného výmeru Daňového úradu v Snine č. 705/230/5840/11/BiIJ zo dňa 31.03.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850-78956/2011/990770-r zo dňa 03.08.2011. Za protizákonnú novoobjavenú skutočnosť žalobca označil nepripustné a protizákonné súbežné vymáhanie tej istej dane aj od žalobcu.

18. Žalobca zároveň napádal nezákonnosť postupu Daňového úradu Snina pri vydávaní dodatočného platobného výmeru č. 705/230/5840/11/BiIJ zo dňa 31.03.2011, za december 2007, pretože správca dane akceptoval daň uvedenú dodávateľom žalobcu, spoločnosťou MARIET s.r.o., Snina v jej daňovom priznaní k DPH za toto zdaňovacie obdobie, hoci podľa skutkových zistení správcu dane údajne išlo o plnenie oslobodené od dane z pridanej hodnoty.

19. V tejto súvislosti žalobca zotrval na svojom právnom názore, že pre neho z ustanovenia § 71 ods. 6 zákona o DPH, na rozdiel od ustanovenia § 69 ods. 5 citovaného zákona, nevyplýva, že platiteľ je povinný platiť daň aj vtedy, ak uvedie vo faktúre daň na plnenie nepodliehajúce dani. Podľa žalobcu sa s touto skutočnosťou Daňový úrad Snina relevantným a zákonným spôsobom nevysporiadal pred vydaním vyššie uvedeného dodatočného platobného výmeru. Žalobca opakovane dôvodil, že v danom prípade sa nejedná o fiktívne dodanie služieb spoločnosťou MARIET s.r.o., Snina pre žalobcu vo forme montážnych a zámočnických prác - fyzicky vykonávaných vo Fínsku, pričom na danú vec nie je možné podľa žalobcu aplikovať § 71 ods. 6 zákona o DPH v platnom a účinnom znení v roku 2007, pretože podľa článku 203 Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28.11.2006 účinnej od 01.01.2007 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty - daň z pridanej hodnoty platí každá osoba, ktorá uvedie túto daň na faktúre. Podľa žalobcu tento článok bol premietnutý do zákona o dani z pridanej hodnoty s účinnosťou až od 01.01.2010 v ustanovení § 69 ods. 5 zákona o DPH účinného od 01.01.2010.

20. Žalobca opätovne poukázal na ním novo zadovážený dôkaz vo forme potvrdenia vystaveného jeho, ako sám uviedol, konečným odberateľom Konecranes Heavy Lifting Corporation, Koneenkatu 8, Hyvinkää, Finland zo dňa 13.02.2014, v ktorom sa uvádza: „Potvrdenie pre spoločnosť L. A. - Vaši pracovníci vyrobili žeriavové mačky, ktoré mali tieto čísla. CBC803, CBC805, CBC808,, CBC810, HN40842, HN40885, HN40890. Potvrdzujem, že všetky uvedené projekty boli predané a doručené mimo Fínska do krajín: Pobrežie slonoviny, Španielsko, Slovinsko, Maltská republika." V tejto súvislosti žalobca uviedol, že tento nový dôkaz zadovážil z dôvodu, že správca dane v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie, ale ani dokazovanie tak, ako to navrhol žalobca.

21. Podľa žalobcu z vyššie citovaného potvrdenia odberateľa jednoznačne a nespochybniteľné vyplýva, že predmetné práce (montážne a zámočnicke práce a montáž oceľových konštrukcií) boli vykonávané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007, fyzicky vykonávané vo Fínsku, dodávateľom - spoločnosťou MARIET s.r.o., Snina pre žalobcu ako odberateľa, ktorý bol voči spoločnosti, ako konečnému odberateľovi Konecranes Heavy Lifting Corporation, Finland dodávateľom. Taktiež z uvedeného potvrdenia žalobca vyvodzuje jednoznačný záver, že predmetné práce boli vykonané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007, ktoré odberateľská spoločnosť Konecranes Heavy Lifting Corporation, Finland odpredala a vyviezla mimo Fínska - teda mimo členský štát, kde sa práce fyzicky vykonávali.

22. Z uvedeného dôvodu podľa názoru žalobcu bolo potrebné na tento prípad pri určovaní miesta dodania predmetnej služby - týchto prác aplikovať ustanovenie § 15 ods. 1 v spojení s § 16 ods. 7 zákona o DPH v znení účinnom v roku 2007.

23. Žalobca poukázal na dôvod na obnovu konania podľa § 71 ods. 1 písm. b) daňového poriadku spočívajúci v nepravdivých dôkazoch, na základe ktorých bolo vydané návrhom na obnovu konania napadnuté rozhodnutie. Opätovne za nepravdivý dôkaz žalobca označil nesprávne posúdenie charakteru predmetu výkonu montážnych prác, ktoré daňové orgány nesprávne, napriek opakovanej žalobcovej námietke - vyjadrenie k protokolu o výsledku daňovej kontroly, vyhodnotili ako službu na nehnuteľnej veci, hoci išlo o službu vykonanú na žeriavových mačkách, ktoré sú hnutelným majetkom.

24. Žalobca napádal názor a záver žalovaného, že v tejto veci nie je možné aplikovať ustanovenie § 16 ods. 7 zákona o DPH z dôvodu, že práce sa vykonávali pre zákazníka identifikovaného pre daň v inom členskom štáte, vo Fínsku, kde sa práce fyzicky vykonali. Nepravdivosť tohto názoru podľa žalobcu vyplýva zo znaleckého posudku č. XX/XXXX., vypracovaného znalcom Ing. T. N..

25. Zároveň žalobca napadnutému rozsudku vytýkal, že sa súd prvého stupňa nezaoberal s námietkou žalobcu, napádajúcou nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného spočívajúcu v absencii podpisu oprávnenej osoby konajúcej Ministerstvo financií Slovenskej republiky na preskúmanom rozhodnutí. Konkretizoval, že žalobou napadnuté rozhodnutie nie je podpísané Ing. R. B., generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale je podpísané iba nečitateľným podpisom v zastúpení Ing. R. B., generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

26. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril, že žalobca len zopakoval svoje argumenty, s ktorými sa súd náležite vysporiadal. K predmetným argumentom žalovaný podal podrobné vysvetlenie už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 25.05.2015, na ktorom zotráva. Podporne uviedol rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Sžfk/4/2016, 6Sžfk/27/2016, ktorými bolo právoplatne rozhodnuté v skutkovo zhodných prípadoch za zdaňovacie obdobia november 2007 a júl 2007 tak, že boli potvrdené rozsudky Krajského súdu v Bratislave.

27. Žalobca podal stanovisko k vyjadreniu žalovaného ku kasačnej sťažnosti, v ktorom považuje vyjadrenie žalovaného za právne irelevantné a nakoľko žalobca v tejto kasačnej sťažnosti bol nútený zopakovať svoje argumenty, keďže Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal - nedostatočne sa vyrovnal s argumentami žalobcu a tieto argumenty vo svojom odôvodnení riadne a meritorne neodôvodnil.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

29. Podľa § 75 ods. 1 daňového poriadku daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, len ak

a/ vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b/ rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c/ rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

30. Podľa § 75 ods. 5 daňového poriadku v návrhu na obnovu konania musí byť uvedený dôvod podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce jeho odôvodnenosť a dodržanie lehôt podľa odseku 4.

31. Podľa § 76 ods. 1 daňového poriadku obnovu konania povoľuje alebo nariaďuje správca dane. Ak sa nepreukážu dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1, návrh na obnovu konania sa zamietne.

32. Podľa § 15 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom do 31.12.2007 miestom dodania služby je miesto, kde má dodávateľ služby svoje sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň, z ktorej sa služba dodáva; ak dodávateľ nemá sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň, je miestom dodania služby miesto, kde má bydlisko alebo kde sa obvykle zdržiava, ak sa v odsekoch 2 až 10 a v § 16 neustanovuje inak.

33. Podľa § 15 ods. 2 zákona o DPH v znení účinnom do 31.12.2007 miestom dodania služby vzťahujúcej sa na nehnuteľnosť vrátane služieb realitných kancelárií, znalcov, architektov a stavebného dozoru je miesto, kde sa nehnuteľnosť nachádza.

34. Podľa § 15 ods. 6 zákona o DPH v znení účinnom do 31.12.2007 miestom dodania služieb, ktorými sú ocenenie hnutel'ného hmotného majetku a práce na hnutel'nom hmotnom majetku, je miesto, kde sa tieto služby fyzicky vykonávajú, s výnimkou podľa § 16 ods. 7.

35. Podľa § 16 ods. 7 zákona o DPH v znení účinnom do 31.12.2007 miestom dodania služieb, ktorými sú ocenenie hnutel'ného hmotného majetku a práce na hnutel'nom hmotnom majetku, ak sa vykonávajú pre odberateľa, ktorý je identifikovaný pre daň v členskom štáte inom, ako je členský štát, kde sa práce fyzicky vykonávajú, je členský štát, ktorý pridelil odberateľovi identifikačné číslo pre daň, pod ktorým sa mu služba dodala; ak sa tovar neodošle alebo neprepraví mimo členského štátu, v ktorom sa služby fyzicky vykonali, je miestom dodania služby členský štát, v ktorom sa služby fyzicky vykonali.

36. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu kasačných dôvodov žalobcu uvádza, že vo vzťahu k dôvodom posúdenia splnenia zákonných podmienok na obnovu konania a následného nepovolenia obnovy daňového konania vo veci dodatočného určenia DPH žalobcu za zdaňovacie obdobie december 2007, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti k odvolacím námietkam dopĺňa:

37. Žalobca namieta, že sa krajský súd nevysporiadal s jeho žalobnou námietkou smerujúcou k novoobjavenej skutočnosti, za ktorú považoval protizákonné a neprípustné súbežné vymáhanie tej istej dane od spoločnosti MARIET, s.r.o. a zároveň aj od žalobcu. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustálený právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho judikatúre, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

38. Vzhľadom k tomu, že predmetom návrhu na obnovu konania bolo daňové konanie, ktorého výsledkom bolo dodatočné určenie daňovej povinnosti, objektívne nemôže byť novou skutočnosťou vo vzťahu k jej určaniu samotné štádium jej núteného vymáhania správcom dane, a to bez ohľadu na osobu daňového dlžníka.

39. Finančné riaditeľstvo a rovnako žalovaný sa dostatočne a zrozumiteľne vyjadrili k námietke žalobcu ohľadne dvojitého vymáhania predmetnej dane, pričom napadnuté preskúmané rozhodnutie poskytuje žalobcovi dostatočné vysvetlenie. Správca dane od spoločnosti MARIET, s.r.o. vymáha daňový nedoplatok, ktorý vznikol neuhradením daňovej povinnosti vyplývajúcej z daňového priznania uvedenej spoločnosti za zdaňovacie obdobie IV. štvrt'rok 2007, pričom v tomto platiteľ dane uviedol kumulatívne údaje vzťahujúce sa na prijaté a uskutočnené zdaniteľné plnenia za príslušné zdaňovacie obdobie.

40. Vzhľadom k tomu, že vyššie uvedená obchodná spoločnosť ako platiteľ dane nepodala opravné daňové priznanie a správca dane v rámci správy daní priznanú výšku daňovej povinnosti nepreveril, je v súlade so zákonom, že sa takto daňovým priznaním určená daňová povinnosť, ktorú platiteľ dane riadne a včas nezaplatil, stala predmetom núteného výkonu v rámci daňovej exekúcie. V tejto súvislosti najvyšší poznamenáva, že aktívna legitímácia na podanie návrhu na zastavenie daňovej exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti svedčí daňovému dlžníkovi, a nie žalobcovi, ktorému výkon spomenutej exekúcie nijako nezasahuje do jeho práv a právom chránených záujmov. Nie je namieste tvrdenie žalobcu na vymáhanie dane priznanej spoločnosťou MARIET, s.r.o., nakoľko táto s daňovým konaním, ktorého obnovy sa žalobca domáhal, nijako nesúvisí a samotná skutočnosť jej následného núteného vymáhania zo strany správcu dane nemohla ovplyvniť dodatočné určenie daňovej povinnosti žalobcu za predmetné zdaňovacie obdobie. Táto žalobná námietka a jej posúdenie vo vzťahu k podmienkam sporného povolenia obnovy daňového konania nemala pre vec podstatný význam, ani by odpovede na ňu neobjasnili skutkový a právny základ rozhodnutia dodatočného určenia predmetnej daňovej povinnosti v právoplatne skončenom daňovom konaní.

41. Najvyšší súd má za to, že rovnako nemožno prisvedčiť kasačnej námietke žalobcu založenej na právnom názore, že pre neho z ustanovenia § 71 ods. 6 zákona o DPH, na rozdiel od ustanovenia § 69 ods. 5 citovaného zákona, nevyplýva, že platiteľ je povinný platiť daň aj vtedy, ak uvedie vo faktúre daň na plnenie nepodliehajúce dani, a to z dôvodu neúčinnosti článku 203 Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28.11.2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty účinnej od 01.01.2007.

42. Predovšetkým je potrebné uviesť, že uvedené tvrdenie žalobcu nie je novou skutočnosťou vo vzťahu k pôvodnému daňovému konaniu, keďže účinnosť vyššie uvedenej smernice Rady v čase daňového konania o určení daňovej povinnosti na DPH za zdaňovacie obdobie december 2007 bola žalobcovi známa a mohol ju ako vecný argument v predmetnom daňovom konaní použiť. Neopodstatnenosť tejto námietky možno vyvodiť i zo skutočnosti, že ustanovenie § 69 ods. 5 zákona o DPH v pôvodnom konaní o dodatočnom určení dane nebolo vôbec aplikované.

43. Najvyšší súd poznamenáva, že obsahu ustanovenia článku 203 Smernice Rady č. 2006/112/ES, podľa ktorého „DPH platí každá osoba, ktorá uvedie túto daň na faktúre“, v čase zdaniteľného obdobia december 2007 v plnom rozsahu zodpovedal obsah článku 21 bodu 1. písm. c) Šiestej smernice Rady (Smernica Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977), ktorý na základe prílohy č. 6 k zákonu o DPH ako prebratý právny akt ES a EÚ bol priamo účinný i na území Slovenskej republiky. V čase uskutočnenia sporného zdaniteľného plnenia bolo pre účely DPH účinné pravidlo, že povinnosť platiť DPH mala akákoľvek osoba, ktorá uviedla daň z pridanej hodnoty na faktúre alebo inom dokumente, ktorý slúži ako faktúra (článok 21 bod 1. písm. c) Šiestej smernice Rady). Opakované poukazovanie na nesprávne posúdenie charakteru predmetu výkonu montážnych prác je z pohľadu splnenia podmienok na povolenie obnovy konania možné posúdiť ako irelevantné, keďže uvedené posúdenie bolo predmetom predmetného daňového konania.

44. Vo vzťahu k posúdeniu otázky miesta výkonu montážnych prác, ktoré sa preukázateľne uskutočnili vo Fínsku, a k posúdeniu otázky určenia zdaniteľnosti deklarovaného plnenia daňou z pridanej hodnoty v Slovenskej republike, ide o irelevantnú námietku. Uvedené určenie miesta výkonu deklarovaného plnenia, a to bez ohľadu na to, či na hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, nemalo vplyv na konštatovanie, že dodanie predmetnej služby v prejednávacom prípade nepodliehalo DPH v Slovenskej republike.

45. Žalobcom dodatočne predložený znalecký posudok č. XX/XXXX zo dňa 09.05.2014, vypracovaný znalcom Ing. T. N., nemôže nijako ovplyvniť ani spochybníť závery skutkových zistení vyplývajúcich z úkonov správy daní v súvislosti s prevereními žalobcom uplatňovaného odpočtu DPH za sporné služby. Vzhľadom k tomu, že znalecký posudok vychádzal len z daňových dokladov a tvrdení žalobcu bez ďalšieho preverenia, ako i z vyššie uvedeného potvrdenia fínskeho odberateľa žalobcu, ktorého obsah si daňové orgány oboch stupňov správne vyložili, nemôže takto pripravený znalecký posudok konkurovať skutkovým záverom získaným správcom dane prostredníctvom využitia inštitútov správy daní za

účelom preverenia deklarovanej výšky dane, resp. nároku na odpočet DPH.

46. Najvyšší súd je názoru, že žalovaný správne vyhodnotil, predmetný znalecký posudok, ktorý vychádzal z predpokladu vykonania sporných služieb spoločnosťou MARIET, s.r.o. pre žalobcu, čo sa však na základe vykonaného dokazovania a na základe medzinárodnej výmeny informácií v právoplatne skončenom daňovom konaní ukázalo ako nepravdivé tvrdenie. V tomto ohľade je ponúkaný znalecký posudok pre účely obnovy konania, ako tvrdenie opaku o zistených skutočnostiach podstatných pre uznanie odpočtu DPH, nepoužiteľný.

47. Kasačnú námietku, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané Ing. R. B., generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení generálnej riaditeľky, najvyšší súd hodnotí ako právne irelevantnú, keďže žalobca v konaní nepoukázal dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1 písm. a) a b) daňového poriadku a zrušenie napadnutého rozhodnutia by neprinieslo pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie v preskúmvanej veci. Vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie by len predĺžilo správne konanie, pričom takýto postup je v rozpore s princípom hospodárnosti konania, ak by nevedol k inému rozhodnutiu v prospech účastníka konania.

48. Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenia takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

49. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je inštitút, úlohou ktorého je odstrániť nedostatky v zistení skutkového stavu veci, alebo nedodržaní niektorých procesných podmienok. Inštitút obnovy konania umožňuje prekonať prekážku rei iudicate. Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť. Zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správnym orgánom, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ďalšou podmienkou na obnovu konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu. Takéto skutočnosti žalobca neuviedol.

50. Rozhodnutia žalovaného a finančného riaditeľstva obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti a čo do posúdenia žalobcom uvádzaných podmienok na povolenie obnovy daňového konania sú riadne odôvodnené. Najvyšší súd sa preto s poukazom na vyššie uvedené závery s napadnutým rozsudkom krajského súdu stotožnil a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

51. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania, keďže v konaní nebol úspešný.

52. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0. (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.